

Arrest

nr. 334 912 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. LAURENT.
Gezien de aanvullende nota van verweerder van 18 september 2025.

Gezien de aanvullende nota van verzoeker van 25 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren op 29 september 2001 in het dorp Barrho, gelegen in het Rodat district in de provincie Nangarhar. U bent moslim, Pashtoun en behoort tot de Momand-stam. U heeft twee zussen en vier broers. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U ging tot de twaalfde graad naar school in uw geboortedorp en volgde er twee of drie jaar koranlessen in de moskee, daarnaast volgde u er ook Engelse taallessen. Uw vader had een autowerkplaats in Barrho waar hij voertuigen waste en herstelde. Vanaf uw tien jaar begon u in de namiddagen, nadat u van school kwam, uw vader hierbij mee te helpen. U herstelde zowel voertuigen voor de dorpelingen, de overheid als de taliban. Nadat de voormalige Afghaanse overheid in 2017 controleposten in uw dorp oprichtte en zij de macht in uw

regio in handen kregen, werd de bewegingsvrijheid van de taliban ingeperkt. Hierna konden de taliban enkel nog 's nachts in het geheim naar uw dorp komen. Nadat u uw middelbaar onderwijs vervolgde en u door uw vader als autotechnieker compleet opgeleid was, werd u in 2019 op uw achttien jaar alleen verantwoordelijk voor jullie werkplaats, uw vader had het te druk met zijn tractorwerk. Omdat zowel dieven als de taliban de dorpelingen in Barrho s' nachts soms lastig vielen, overnachtte u meestal in uw werkplaats die in het centrum van uw dorp lag.

Toen u rond december 2020 in uw werkplaats overnachtte, kwamen er ongeveer tien tot twintig talibanleden bij u langs. Hoewel vijf van hen maskers droegen, herkende u de lokale talibanleiders M. F. (...), zijn broer N. M. D. (...) en commandant Z. (...) aan de hand van hun stemmen. De taliban eisten dat u hen zou helpen bij het plegen van bomaanslagen. Zo brachten zij u één tas vol bommen en twee tassen met lege gascilinders. De taliban vroegen u elke gascilinder in twee te snijden, een bom erin te plaatsen en de cilinder dicht te lassen. Toen u weigerde op hun eisen in te gaan werd u door hen geslagen, waarna zij weggingen. Toen u de volgende ochtend naar uw ouderlijk huis terugkeerde en uw familie vertelde wat er gebeurd was, adviseerde uw vader u om gewoon verder te werken, wat u dan ook deed. Tien dagen na het eerste incident keerden dezelfde taliban een tweede keer 's nachts naar uw werkplaats terug. Ze sloegen u en bedreigden u met grote messen en Kalasnikovs te vermoorden indien u niet deed wat zij vroegen. Deze keer eisten zij dat u kleefbommen (cfr. "sticky bombs") zou bevestigen aan de politievoertuigen die u in uw werkplaats herstelde. Nadat zij u vertelden dat zij twee dagen later met deze kleefbommen naar u zouden terugkeren, vertrokken ze opnieuw.

Toen u de volgende ochtend thuis het tweede incident aan uw vader beschreef, besloot hij dat het beter voor u was om Afghanistan te verlaten. U vertrok dezelfde dag nog van Barrho naar Jalalabad waar u ongeveer tien dagen verbleef. Om uw reis te kunnen bekostigen, verkocht uw vader intussen jullie werkplaats en zijn tractor. Toen de taliban ongeveer acht dagen na uw vertrek uit Barrho naar jullie werkplaats kwamen om u te zoeken vonden zij enkel de persoon die uw werkplaats gekocht had, in uw ouderlijk huis was slechts uw grootmoeder aanwezig. Ongeveer tien dagen na het tweede incident vertrok u rond januari 2021 definitief uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 28 september 2021 en diende er uw aanvraag tot internationale bescherming in op 29 september 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ongeveer tien dagen na uw vertrek uit Afghanistan besloot uw vader uit voorzorg naar Rohan Mina, in Jalalabad-stad te verhuizen, wat op zo'n 40 minuten met de auto van uw geboortedorp gelegen was. De rest van uw gezin bleef in Barrho wonen, waar zij tot op heden nog altijd verblijven.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: Uw taskara (kopie), de taskara's van uw ouders, uw grootmoeder en deze van uw twee broers en vier zussen (kopieën), uw Afghaans schoolrapport en een attest van een Engelse taalcursus die u in Afghanistan volgde (kopieën), een algemene uitnodiging om in België een opleiding te volgen (kopie), uw werkcontract uit België met gegevens van uw werkgever (kopieën), enkele medische attesten (kopieën), foto's over uw scholing in Afghanistan/foto's en video's over zowel uw carrosseriewerk in België als in Afghanistan (kopieën + usb-stick) en een foto van uw gezinsleden (kopie+usb-stick), de Belgische identiteitskaart van uw maternale oom Hayaturahman (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen aan het begin aan uw persoonlijk onderhoud komt naar voren dat het goed met u gaat (CGVS, Notities van het Persoonlijk Onderhoud, d.d. 21 augustus 2024, CGVS p.3). U vindt zich wel op over een aantal problemen wat betreft uw verblijf in België. Zo heeft u er problemen mee dat uw opvangcentrum meer afgelegen ligt en er niet veel winkels of markten in de buurt zijn (CGVS p.3-4). Voorts ondervindt u stress sinds u in België verblijft omdat u de zorg voor uw familie op zich genomen heeft (CGVS p.6), door deze stress zou u geheugenproblemen ondervinden (CGVS p.6). Daarnaast uit u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud uw boosheid omdat andere verzoekers in uw opvangcentrum reeds vóór u hun beslissing ontvingen en het bij u langer duurde vooraleer u een afspraak voor uw persoonlijk onderhoud kreeg (CGVS p.5-6). U benadrukt dat u hierdoor moet erkend worden door de Belgische asielinstanties (CGVS p.11 en p.38) en dreigt ermee uw leven te beëindigen indien dit niet het geval is (CGVS p.11). Nadat u uw initiële emoties en frustraties inzake uw verblijf in België aan de PO kon uiten en u uw kalmte opnieuw hervond, bevestigt u dat u in staat bent het persoonlijk onderhoud af te leggen (CGVS p.11-12). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw eventuele problemen met uw verblijf in België geen weerslag hebben op uw vermogen om uw persoonlijk onderhoud af te leggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS was u

in staat om coherente verklaringen af te leggen en gaf u steeds afdoende antwoorden op de vragen die u gesteld werden.

Voorts moet opgemerkt worden dat u bij het afronden van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS pas voor het eerst via uw advocaat vermeldt dat u vanwege een eerdere operatie en uitslag aan uw rug eerst overwoog om niet naar uw persoonlijk onderhoud te komen. U benadrukt hierbij dat u er toch persoonlijk voor koos om uw interview bij het CGVS af te leggen (CGVS p.40). In het kader hiervan legt u enkele medische documenten neer waarin vermeld wordt dat u niet voor een uitslag op uw rug, maar voor een periaanaal abces behandeld werd, wat zo een zeven dagen voor uw persoonlijk onderhoud plaatsvond (document 15). Na het persoonlijk onderhoud liet u op 20 maart via mail nog een kopie van enkele medische stukken overmaken waaruit blijkt dat u eind januari 2025 een afspraak had bij de dienst chirurgie, alsook enkele medische voorschriften en een attest dat u ongeschikt verklaarde om te werken (periode 10 september 2024 tot 6 oktober 2024). Uit de medische attesten die u bijkomend neerlegt tijdens uw persoonlijk onderhoud kan geenszins worden afgeleid dat u niet in staat bent om op zelfstandige wijze deel te nemen aan de standaardprocedure (zie supra). U bevestigt bovendien zelf op het einde van uw persoonlijk onderhoud dat u in staat was om uw interview af te leggen, alle vragen die u gesteld werd verstond en erop kon antwoorden (CGVS p.40).

In het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze aangenomen worden dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest bij uw terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden omdat u weigerde hen te helpen bij het uitvoeren van bomaanslagen. Zo werd u de taliban verplicht om explosieven in gascilinders te plaatsen en deze terug dicht te lassen, daarnaast eisten de taliban dat u kleefbommen aan politievoertuigen in uw werkplaats zou bevestigen, wat u eveneens weigerde (CGVS p.25-26). U kan het CGVS hier niet van overtuigen omwille van volgende redenen:

1. Het kan niet overtuigen dat de taliban u persoonlijk dwongen mee te werken aan hun bomaanslagen. Uw verklaringen over uw vervolgingsfeiten zijn niet aannemelijk.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor de taliban gedwongen te moeten samenwerken en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de taliban ten tijde van het conflict met de voormalige regering zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden/hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's werd georganiseerd. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voren dat dit bij u niet het geval was.

- Zo stonden en uw familieleden niet bekend als voorstanders van de taliban. U stelt dat u tijdens de twee nachtelijke bezoeken door de taliban geslagen werd en dat zij u met messen en Kalasnikovs met de dood

bedreigden indien u hun opdrachten niet zou uitvoeren (CGVS p.25 en p.32). Meer nog, u verklaart in uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat u en uw familieleden tegen de taliban gekant waren (CGVS p.23) en dat u zich loyaal ten opzichte van de overige Afghaanse overheid beschouwt (CGVS p.30). U benadrukt dat u de taliban als terroristen ziet (CGVS p.23). Dat de taliban aan u - als hun tegenstander - vroegen om aan hun bomaanslagen mee te werken, in plaats van aan één van hun vele bereidwillige medestanders kan aldus niet overtuigen. Niet alleen konden ze zich aldus niet verzekeren van uw loyaliteit, maar bovendien zou u – als tegenstander – op de hoogte geraken van hun geheime plannen die daarbij zo god als zeker gedoemd waren te mislukken.

- U benadrukt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u geen enkele ervaring met explosieven heeft (CGVS p.18, p.31 en p.32-33). Zo bezit u niet de nodige kennis om bommen te maken, noch verstopte u ooit explosieven of liet u ze ontploffen. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat u zelf in uw leven nooit in aanraking kwam met bommen, noch aan enige gewapende strijd deelnam (CGVS p.18). Gezien u geen enkele voorkennis over explosieven bezat is het niet geloofwaardig dat de taliban u persoonlijk zouden uitgekozen hebben om hen te helpen met de voorbereiding van hun bomaanslagen, zoals bij het omhullen van explosieven of het correct plaatsen van bommen. Opnieuw zouden zij een groot risico nemen om u daarbij te betrekken, wat geenszins plausibel is.

Voorts kan het niet overtuigen dat de taliban zonder vooraf te verifiëren of u wel technisch in staat was om hun opdracht uit te voeren onmiddellijk in grote getale met tassen vol gascilinders en bommen (CGVS p.25-26) naar uw werkplaats zouden zijn langsgeslepen, die bovendien midden in uw geboortedorp lag (CGVS p.16). Dat de taliban zulke roekeloze handelingen zouden gesteld hebben - gezien uw dorp onder de controle van de voormalige overheid lag (CGVS p.18-19) - zonder zich eerst terdege geïnformeerd te hebben over uw kennis en uw bereidheid hun plannen uit te voeren ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste.

Bovendien bleken de taliban reeds voor hun twee nachtelijke bezoeken aan uw werkplaats meermaals in staat om zonder uw hulp bomaanslagen in uw regio te plegen. Zo beschrijft u dat de taliban ten minste drie andere succesvolle bomaanslagen in uw regio pleegden en er een vierde aanslag voortijdig ontdekt werd (CGVS p.23-24). Hierdoor biedt het geen logica dat de taliban ondanks hun eerdere succesvolle operaties opeens uw persoonlijke hulp nodig hadden voor het construeren en plaatsen van bommen, dit hoewel u in deze materie totaal onervaren was en – zoals reeds gesteld – helemaal niet aan hun kant stond (CGVS p.18, p.31 en p.32-33).

- U blijkt opvallend onwetend over de talibanleden waarvoor u bommen moest construeren en aanslagen moest plegen, wat ingaat tegen uw verklaring dat u persoonlijk door hen gerekruteerd zou zijn. Vooreerst bent u niet eenduidig over de aanwezigheid van taliban in uw dorp. Enerzijds vertelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de taliban na de oprichting van de controleposten door de Afghaanse overheid de controle over uw regio verloren. Zo konden de taliban na 2017 enkel nog 's nachts naar uw geboortedorp komen (CGVS p.18-19). Dat lokale talibanleiders M. F. (...), zijn broer N. M. D. (...) en commandant Z. (...) in staat waren om in uw geboortedorp te wonen (CGVS p.21) waarbij zij zelfs in staat waren onderdak aan andere talibanleden te bieden (CGVS p.22) kan bijgevolg niet overtuigen.

Voorts legt u wisselende verklaringen af welke taken en functies M. F. (...), zijn broer N. M. D. (...) en commandant Z. (...) binnen de taliban uitvoerden. Hoewel het CGVS u tot drie keer toe de kans biedt hierover afdoende uitleg te geven (CGVS p.21-22), geraakt u niet verder dan enkele vage verklaringen dat zij alle drie talibanleiders waren en bevelen aan andere talibanleden uitdeelden (CGVS p.22). Wanneer het CGVS u even later tijdens uw gehoor een nieuwe kans biedt om hierover meer gedetailleerde informatie te geven, stelt u opeens dat de drie voornoemde personen de taak hadden om informatie over het Afghaans overheidspersoneel in uw regio te verzamelen en dit aan de taliban te bezorgen (CGVS p.22). Het is opvallend dat u hun taken zo beschrijft aangezien u deze drie voornoemde personen even voordien in uw persoonlijk onderhoud niet als informanten maar als talibanleiders bestempelde. Wanneer het CGVS u gezien uw tegenstrijdige uitleg vraagt duidelijkheid te scheppen of voornoemde personen dan informanten voor de taliban waren, valt het op dat u uw verklaringen opnieuw aanpast. Dat u hierna opnieuw verklaart dat zij toch talibanleiders waren (CGVS p.22) kan gezien uw wisselende verklaringen niet overtuigen.

Dat u over deze personen binnen de taliban zo onwetend bent gaat rechtstreeks in tegen uw verklaringen dat voornoemde talibanleden waaronder M. F. (...) die imam in een dorpsmoskee was, goed kende (CGVS p.22), dit gezien u in de periode voor 2017 reeds onder talibanbewind leefde (CGVS p.21). Hierbij moet opgemerkt worden dat u evenmin door de taliban collectief via propaganda in de madrassa gerekruteerd werd (CGVS p.16).

U verklaart immers duidelijk dat u zelf nooit naar de madrassa ging en uw koranlessen van een zekere Qari Shar Rahman kreeg. U benadrukt hierbij dat deze leraar geen talib maar een gewone dorpeling was die niet tot de taliban behoorde (CGVS p.16).

- Gezien de taliban eisten dat u hen zou meehelpen met de voorbereiding van hun bomaanslagen kan er vanuit gegaan worden dat zij u in zekere mate informeerden over uw opdrachten. U heeft hier echter amper kennis over. Zo heeft u geen kennis over de cilinderbommen waarmee de taliban hun aanslagen zouden plegen. U kan evenmin zeggen hoeveel explosieven de taliban tijdens het eerste incident meebrachten noch heeft u enig idee wie deze bommen maakte. Daarnaast bent u niet op de hoogte hoe deze cilinderbommen precies functioneerden (CGVS p.29). Verder kan u niet zeggen hoe vaak u de taliban zou moeten meehelpen bij het voorbereiden van hun aanslagen (CGVS p.30-31). Wanneer het CGVS vraagt naar het doelwit van deze cilinderbommen blijft u verder vage verklaringen hanteren. U vermoedt dat de taliban hiermee de lokale politie in uw dorp wilden viseren, maar beaamt dat u dit niet zeker weet (CGVS p.30). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt op welke locatie(s) de taliban de bommen in de gascilinders zouden gebruiken, bent u hier opnieuw onwetend over. U merkt op dat de taliban deze explosieven misschien op de weg in uw dorp zouden plaatsen omdat zij er al eerder aanslagen pleegden, maar moet toegeven dat u hier evenmin van op de hoogte bent en dit slechts uw eigen hypothese is (CGVS p.30).

Hierbij moet opgemerkt worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de taliban u dwongen om op een andere manier omhulsels voor hun explosieven te lassen (CGVS p.28-31). Dat de taliban na hun eerste nachtelijk bezoek evenmin enige vervolgafspraken met u maakten en gewoon weggingen (CGSV p.31), hoewel zij de moeite deden om met tassen vol explosieven en gascilinders naar uw werkplaats te komen, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts bent u eveneens onwetend over de kleefbommen die u aan de politievoertuigen in uw werkplaats moest bevestigen. Zo heeft u geen idee hoe zo een kleefbom functioneert, noch kan u zeggen hoe een kleefbom aan een voertuig bevestigd kan worden (CGVS p.33). Wanneer het CGVS vraagt naar het doelwit van deze kleefbommen blijft u opnieuw vage verklaringen hanteren. Zo moest u de bommen maar op politievoertuigen in uw werkplaats plaatsen, waarbij zij geen specifieke persoon als doelwit hadden (CGVS p.33). Bovendien komt uit informatie waarover het CGVS beschikt naar voren dat dergelijke kleefbommen voornamelijk gebruikt werden in een stedelijke omgevingen bijvoorbeeld in grootsteden Kabul en Jalalabad, waar - door de hoge werkloosheidscijfers - jongemannen in ruil voor geld de bommen op overheidsvoertuigen plaatsten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), wat bij u niet het geval was gezien u op het Afghaanse platteland woonde (CGVS p.9) en uit niets blijkt dat de taliban u zouden betalen voor het plaatsen van deze kleefbommen (CGVS p.34).

Bovendien is het onlogisch dat de taliban deze kleefbommen tijdens hun tweede nachtelijke bezoek niet dadelijk meebrachten en deze niet zelf direct aan de aanwezige politievoertuigen monteerden. Meer nog volgens uw verklaringen waren zij hiertoe zelf in staat en zouden zij het u zelfs tonen (CGVS p.25-26 en p.33). Uw verklaringen dat de taliban pas twee dagen later zouden terugkomen om deze kleefbommen te brengen kunnen aldus niet overtuigen (CGVS p.33). Op deze wijze liepen de taliban immers opnieuw het risico dat u in tussentijd de voormalige Afghaanse overheid over hun voorbereidingen kon verwittigen.

- Uit niets in uw verklaringen blijkt dat u enige veiligheidsmaatregelen trof nadat u door de taliban bedreigd werd. Zo keerde u, nadat u door de taliban tijdens het eerste incident bedreigd werd, vreemd genoeg de negen daaropvolgende dagen gewoon naar uw werkplaats terug om er te werken (CGVS p.32). Het kan gezien uw penibele situatie en de bedreigingen van de taliban vooreerst niet overtuigen dat u zichzelf niet onmiddellijk in veiligheid bracht. Er kan vanuit gegaan worden dat u alles zou gedaan hebben om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen om uw leven te beschermen, wat u opvallend genoeg niet deed. Dat ook uw vader erg lichtzinnig op uw situatie reageerde en u gewoon aanspoorde om terug te keren naar uw werkplaats om er voort te werken (CGVS p.25), biedt gezien de dreigende situatie geen enkele logica.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u opvallend onwetend bent of andere personen in uw dorp ook door de taliban gedwongen werden om mee te werken aan hun bomaanslagen. Uit niets blijkt dat u zich hierover geïnformeerd heeft (CGVS p.34).

- Uw verklaringen dat de taliban ervoor kozen om pas tien dagen na het eerste incident opnieuw bij u langs te komen (CGVS p.25) zijn evenmin aannemelijk. Dat de taliban zoveel tijd lieten voorbijgaan tussen beide nachtelijke bezoeken en hierbij het enorme risico namen dat u hun acties aan de Afghaanse overheid kon melden is onlogisch te noemen; zeker gezien uw verklaringen dat u de taliban als terroristen beschouwde en u enkel respect voor de voormalige Afghaanse overheid had (CGVS p.23). Dat de taliban de Afghaanse overheid zo de nodige tijd gaven om maatregelen te treffen en het risico liepen om bij een tweede bezoek aan uw werkplaats door Afghaanse veiligheidstroepen opgewacht te worden is vreemd.

2. Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek kunnen niet overtuigen. U verklaart dat de taliban na uw vertrek twee keer langskwamen om u te zoeken. Zo zouden zij een eerste keer ongeveer acht dagen na het tweede incident naar uw werkplaats en vervolgens naar uw ouderlijk huis langskomen zijn.

Zij vonden u er niet terug, volgens uw verklaringen was u reeds de dag na het tweede incident naar uw districtsstad gevlucht. Toen de taliban een tweede keer bij uw ouderlijk huis langskwamen rond augustus of september 2021 om u te zoeken troffen ze enkel uw grootmoeder aan, u bleek toen reeds onderweg in Bulgarije (CGVS p.35). Uw vader zou - uit angst om in uw plaats door de taliban opgepakt te worden - zelf in tussentijd uit Barrho gevlucht zijn en op dit moment ondergedoken leven (CGVS p.13 en p.35).

Nergens in uw verklaringen haalt u andere incidenten aan. Het is niet logisch dat de taliban in de laatste drie jaar nooit meer naar u zouden geïnformeerd hebben indien zij u daadwerkelijk viseren, zeker nu zij op dit ogenblik het ganse land controleren en hiertoe de mogelijkheid hebben. Uit niets in uw verklaringen blijkt echter dat zij dit doen. Bovendien moet opgemerkt worden dat uw familieleden op dit ogenblik nog steeds zonder problemen in Barrho wonen (CGSV p.13) waardoor niet kan aangenomen worden dat de taliban u op dit ogenblik willen vervolgen of naar het leven staan. Bovendien legt u opvallend genoeg tegenstrijdige verklaringen af over de locatie waarop uw vader ondergedoken zou leven. Zo verklaart u enerzijds in het begin van uw onderhoud dat hij in Rohan Mina, te Jalalabad op zo een 40 minuten met de auto van Barrho verblijft (CGSV p.13), terwijl u anderzijds op het einde van uw persoonlijk onderhoud stelt dat hij in Kabul woont (CGSV p.35), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3. De documenten die u neerlegt ter staving van uw dossier kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze stukken hebben slechts bewijswaarde in zoverre deze gepaard gaan met een coherent en doorleefd vluchtrelaas, wat hier in uw dossier niet het geval is. Bovendien legt u enkel kopieën van stukken neer, waarvan de authenticiteit en herkomst onmogelijk kan worden aangegaan, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën. Verder biedt uw taskara (document 1) een indicatie van uw eigen identiteit en Afghaanse nationaliteit, net zoals de ingediende taskara's en identiteitskaart van uw familieleden (documenten 2 tem 10 en document 16) een indicatie van hun identiteit en nationaliteit geven. De foto's en video's die u neerlegt inzake uw werkplaats in Afghanistan geven enkel een mogelijke indicatie inzake uw beroep als automechanicus te Afghanistan (document 14 en 17) net zoals de documenten en foto's over uw scholing in Afghanistan een zicht geven op het soort onderwijs dat u in Afghanistan volgde (documenten 11, 12 en 14). De documenten inzake uw verblijf in België, zoals de algemene uitnodiging om in België een opleiding te volgen (document 13 C) en de foto's en video's over uw werk in een Belgische garage (documenten 13 A-B en 14) geven een indicatie van uw activiteiten tijdens uw verblijf in België. Deze documenten dragen bijgevolg niets bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt verder dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

De medische stukken die u na het persoonlijk onderhoud nog liet overmaken via mail (dd. 20 maart 2025) geven enkel aan dat u in januari 2025 een chirurgische ingreep heeft ondergaan, en dat u bepaalde medicatie voor wondverzorging werd voorgeschreven. Ook in september 2024 zou u een tijdlang om medische redenen werk onbekwaam zijn geweest. Geen van deze elementen wordt hierboven betwist, doch kunnen geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Tot slot, de opmerkingen bij de notities persoonlijk onderhoud, die via mail door uw advocaat werden overgemaakt, hebben geen betrekking op bovenstaande argumentatie en kunnen aldus evenmin de appreciatie van uw verzoek niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsvername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsvername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan

en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar

Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het

land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Er is bovendien vastgesteld dat u tot uw 20 jaar in Afghanistan heeft gewoond (DVZ, Inschrijving, d.d. 29 september 2021). Hieruit kan worden afgeleid dat u volledig in Afghanistan gevormd bent naar de Afghaanse waarden en normen. U geeft aan dat u in Barrho dorp geboren bent en er tot uw vertrek woonde. Voorts ging u in er naar school tot de twaalfde graad en volgde u er twee of drie jaar koranlessen in de dorpsmoskee (CGVS p.15-16). Voorts hielp u uw vader jarenlang na uw schooluren in zijn werkplaats waar hij auto's herstelde en waste, dit tot u op uw achttien jaar zijn taken volledig overnam (CGVS p.17-18). Uit deze verklaringen komt duidelijk naar voren dat u als Afghaans burger gedurende jaren in uw lokale gemeenschap actief was. Verder spreekt u Pashtou en verklaart u dat u soennitisch moslim bent. Zo bent u gewoon om vijf keer per dag te bidden, zowel in Afghanistan als in België (CGVS p.11).

Daarom kan niet worden aangenomen dat u - na uw verblijf in België - totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Zo wonen er op dit moment nog steeds diverse familieleden in Afghanistan, zoals uw maternale oom, uw moeder, grootmoeder, broers en zussen in uw geboortedorp Barrho waarmee u tot op heden regelmatig in contact staat (CGVS p.13-14). Voorts woont ook uw vader op dit ogenblik in Afghanistan (CGVS p.13 en p.35).

Meer nog, wanneer u gevraagd werd naar uw redenen voor vervolging haalt u noch uw advocaat noch bij DVZ noch tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verwestering aan als persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS p.25-26). Het valt op dat u enkel aan het einde van uw persoonlijk onderhoud, wanneer u gevraagd wordt of u nog opmerkingen heeft, u verklaart dat u na alle problemen die u in Afghanistan meemaakte het recht moet krijgen om in België te blijven (CGVS p.38).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, en u tijdens uw verblijf in België werkt in een bedrijf waar u banden en wielen vervangt (CGVS p.4) toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3 Aanvullende stukken

Op 18 september 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;

- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024
- SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad, februari 2025,

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Ter zitting van 26 september 2025 legt verzoeker nog een aanvullende nota met aanvullende stukken neer. Het betreft daarbij volgende stukken:

- Twee dreigbrieven met beëdigde vertaling (brieven uit 2021),

2.4 De aangevoerde middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het voorzorgs-en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft daarbij in eerste instantie een theoretische uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepalingen. Vervolgens merkt verzoeker op dat zijn situatie niet gelijkgesteld kan worden met een zogenaamde gedwongen rekrutering. De Taliban zouden immers van hem geen lid of strijder hebben willen maken, maar deden beroep op zijn technische kennis. Het was volgens hem helemaal niet nodig om kennis te hebben van de technische kant van het plaatsen van bommen vermits zijn tussenkomst slechts beperkt zou geweest zijn en er ook niemand anders in de buurt over deze vaardigheden beschikt zou hebben. De verklaringen van verzoeker in verband met de leden van de Taliban zouden ook enkel betrekking hebben op het verleden en in het heden zou hij niet geweten hebben wie nu deel uitmaken van deze taliban en waar zij zich ophouden. Voor wat zijn beperkte kennis inzake de cilinderbommen betreft, herhaalt hij dat hij enkel benaderd werd om een bom te plaatsen in een gascilinder en dit onder een auto die hij aan het repareren was. De bommen zijn hem nooit ter hand gesteld waardoor hij ook niet de volledige werking kon kennen. In ieder geval is verzoeker van mening dat hij oprecht zijn best gedaan heeft om documenten te verzamelen om zijn aanvraag te staven. Hij zou moeten kunnen genieten van het voordeel van de twijfel.

Verder geeft verzoeker nog aan dat hij van mening is verwesterd te zijn. De Taliban hebben het wettelijk kader veranderd met de invoering van onder meer lijfstraffen en dit ook met opschorting van de grondwet van de vorige overheid. Personen die Afghanistan verlaten hebben, worden negatief aanzien. Daarnaast werd in juli 2024 een wet aangenomen om de deugdzaamheid te bevorderen en aan deze verplichtingen zou verzoeker niet meer kunnen voldoen. Daarvoor verwijst hij onder meer naar het feit dat hij zich niet meer zou kunnen scheren en andere kledij zal moeten dragen. Daarbij wijst hij er ook op dat hij sedert 2021 in België is

aangekomen en zijn gedrag aangepast zou hebben aan de Belgische maatschappij. Verzoeker zou deze vrees uitgedrukt hebben en op dit vlak werd onvoldoende onderzoek gevoerd.

Uiteindelijk wijst verzoeker nog op de prangende socio-economische situatie in Afghanistan en de humanitaire situatie ter plaatse. De behoeften van de bevolking worden steeds groter. In ieder geval zouden de basisbehoeften van de bevolking niet gedekt worden door de Taliban. Voorts gaat verzoeker nog nader in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstige schade. Om dit argument kracht bij te zetten, verwijst hij naar algemene rapporten uit 2021, 2023 en ook één rapport uit begin 2024. Hij citeert in dit kader ook een arrest van de Raad.

2.5 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5.1 Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1,.(A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”*

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als niet aannemelijk beschouwd dient te worden.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval echter wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt.

Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Alhoewel de door verzoeker beschreven situatie inderdaad niet volledig gelijkloopt met een “klassieke” gedwongen rekrutering waarbij de Taliban op zoek zouden zijn naar personen die hen gedachtengoed zouden delen en bereid zouden zijn om aan hun activiteiten deel te nemen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker beweert aangezocht te zijn om allerhande handelingen voor de Taliban uit te voeren, dat hij (naar eigen zeggen) niet tot een Talibangezinde familie behoorde en gewapend en dwingend aangesproken dan wel bevolen werd om voor hen te werken. Een dergelijke tussenkomst kan wel degelijk als een gedwongen rekrutering gelden. Verzoeker zou immers een specifiek profiel gehad hebben dat de aandacht van de Taliban trok en waarbij zij hem beweerdelijk tegen elke prijs wilden doen optreden. Uit de gegevens waar zowel verweerder als de Raad over beschikken, volgt echter dat de Taliban beroep doen op een uitgebreid netwerk van onderlinge relaties om hun personeel of medewerkers te selecteren. Ook aan de propaganda binnen de moskeeën zou verzoeker niet blootgesteld zijn vermits hij uitdrukkelijk aangeeft een religieuze vorming gekregen te hebben los van de invloed van de Taliban of hun communicatiekanalen.

De familie van verzoeker zou alleszins niet bekend gestaan hebben als een pro-Taliban familie. Waarom de Taliban dan net van verzoeker, toch wel ernstige, handelingen verwacht zouden hebben met een groot risico

op mislukking kan verzoeker niet duiden en is absoluut onlogisch. Verzoeker blijkt ook niet beschikt te hebben over de nodige kennis om überhaupt echt van dienst te kunnen zijn aan de Taliban. Hij is niet op de hoogte van de technische aspecten en de *post factum* rechtvaardiging dat de bommen nog niet geleverd waren en hij nog niet op de hoogte was van de *desiderata* van de Taliban is onvoldoende om dergelijke lacunes te verklaren. Uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dan ook nog eens dat de Taliban voorheen reeds aanslagen konden plegen in zijn streek, dat hij hiervoor niet aangezocht werd, dat de omstandigheden niet gewijzigd zijn en dat de Taliban per definitie dan ook helemaal geen beroep hoefden te doen op de kennis die verzoeker beweerdelijk al dan niet had.

Daarenboven blijkt ook nog eens dat verzoeker nauwelijks op de hoogte is van de positie van de Taliban in zijn beweerde regio. Voor sommige personen die deel zouden uitmaken van de Taliban geeft verzoeker aan dat hij deze personen relatief goed tot goed zou kennen. Wanneer concreet naar deze personen wordt gepolst, blijkt deze kennis toch erg beperkt en ook in het geheel niet rechtlijnig steeds dezelfde. Verwijzen naar een kennis uit het verleden is ook in dit kader onvoldoende. Verzoeker geeft immers zelf aan dat hij nog regelmatig contact heeft met het thuisfront en dan ook alle kans heeft om na te gaan wat de huidige situatie is en of er op dit vlak wijzigingen zouden zijn. Dit gebeurde echter in hoofde van verzoeker blijkaar niet.

Het werd reeds aangehaald dat verzoeker eigenlijk geen enkele technische kennis heeft over de bommen die hij beweerdelijk zou moeten plaatsen. Hij heeft geen idee van de werking of de bevestiging en heeft al evenmin een idee van de beoogde doelen. Verder dan een aantal veronderstellingen komt verzoeker niet.

Het tijdsverloop dat verzoeker schetst, is opnieuw uiterst merkwaardig. Er wordt aangegeven dat hij (erg dwingend) benaderd werd nog voor de machtsovername door de Taliban. Tegelijkertijd zouden er toch tien dagen verlopen zijn tussen het eerste en tweede bezoek van de Taliban. Op dat moment was de voormalige overheid immers nog enigszins aanwezig en bestond de mogelijkheid dat de Taliban betrappt zouden worden of onderschept zouden worden alvorens hun taak erop zat. De werkplaats van verzoeker bevond zich overigens ook absoluut niet op een afgelegen plaats waardoor dit enkel het risico voor de Taliban doet toenemen.

Ondanks het feit dat de Taliban in relatief grote getale een bezoek bracht aan zijn werkplaats in het dorp en er dreigend optraden, is de reactie van verzoeker en zijn familie erg laconiek. Zij aanvaardden de dreiging en menen dat zij geen andere keuze hadden dan verder te werken en dit eigenlijk zonder verdere beveiliging. Verzoeker geeft aan voorheen ook al in zijn werkplaats overnacht te hebben, maar dit eerder als bescherming tegen dieven en niet specifiek als bescherming tegen de Taliban.

Na deze incidenten die geleid zouden hebben tot het vertrek van verzoeker zouden de Taliban nog enkele keren langs geweest zijn. Zij zouden de nieuwe eigenaar van de werkplaats benaderd en mishandeld hebben waarna zij langs gekomen zouden zijn aan de ouderlijke woonst van verzoeker. Er zou nog een tweede bezoek geweest zijn met echter een beperkte impact en sedertdien zouden er geen incidenten meer geweest zijn in zijn dorp. Behalve zijn vader zou de gehele familie ook nog ter plaatse verblijven wat toch tegen een reële dreiging spreekt. De vader van verzoeker zou zich wel in veiligheid gebracht hebben. Waar hij zich nu echter precies bevindt, kan verzoeker niet duiden. De ene keer verblijft hij in Jalalabad en de andere keer in Kabul.

Uit het voorgaande blijkt dat het relaas van verzoeker bol staat van de incongruenties, tegenstrijdigheden en onlogische verklaringen. De documenten die verzoeker voorbrengt, kunnen hier geen soelaas bieden vermits zij geen aannemelijk relaas ondersteunen. Hoogstens geven zij een indicatie over een mogelijk beroep dat door verzoeker uitgeoefend zou zijn. Daarbij mag er inderdaad niet aan voorbij gegaan worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielaas te herstellen.

Ook bij de aanvullende nota van verzoeker die neergelegd wordt op de zitting van 26 september 2025 worden nog bijkomende documenten neergelegd. Het betreft echter stukken uit 2021 die zijn moeder nadien nog doorgestuurd zou hebben. Ook deze documenten doen aan deze vaststellingen van verweerder geen afbreuk. Beide dreigbrieven zouden afkomstig zijn uit juni 2021 en roepen verzoeker op om gevolg te geven aan het beweerde bevel van de Taliban om te stoppen met werken voor de overheid. Dit is echter bijna een half jaar na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan (pag. 10, persoonlijk onderhoud CGVS) en bovendien geeft verzoeker aan dat hij zijn zaak voor zijn vertrek verkocht heeft (pag. 17, persoonlijk onderhoud CGVS) en bleken de Taliban hiervan op de hoogte vermits zij de nieuwe eigenaar/uitbater ook lastig gevallen en bedreigd zouden hebben (pag. 35, persoonlijk onderhoud CGVS). Beide documenten kunnen het verhaal van verzoeker dan ook niet geloofwaardiger maken, wel integendeel.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Ook de verduidelijkingen of correcties die na het persoonlijk onderhoud nog bezorgd werden, laten niet toe een ander besluit te nemen.

2.5.2 Ter zitting (en beperkt ook in zijn verzoekschrift) stelt verzoeker nog erg algemeen te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn leven in België waarbij hij in zijn eigen bewoordingen verwijst een zogenaamde “verwestering”. Hij wijst daarbij op het feit dat hij al sedert 2021 in België verbleven heeft en geeft aan dat hij intussen een andere leef-en kledingstijl ontwikkel heeft. Hij zou zich niet meer kunnen onderwerpen aan de verzuchtingen van de Taliban die intussen een stringente wetgeving inzake de bevordering van de deugdzaamheid zouden ingevoerd hebben. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij een praktiserende moslim is en dat hij een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overigens terecht opgemerkt dat:

“ Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het

profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Er is bovendien vastgesteld dat u tot uw 20 jaar in Afghanistan heeft gewoond (DVZ, Inschrijving, d.d. 29 september 2021). Hieruit kan worden afgeleid dat u volledig in Afghanistan gevormd bent naar de Afghaanse waarden en normen. U geeft aan dat u in Barrho dorp geboren bent en er tot uw vertrek woonde. Voorts ging u in er naar school tot de twaalfde graad en volgde u er twee of drie jaar koranlessen in de dorpsmoskee

(CGVS p.15-16). Voorts hielp u uw vader jarenlang na uw schooluren in zijn werkplaats waar hij auto's herstelde en waste, dit tot u op uw achttien jaar zijn taken volledig overnam (CGVS p.17-18). Uit deze verklaringen komt duidelijk naar voren dat u als Afghaans burger gedurende jaren in uw lokale gemeenschap actief was. Verder spreekt u Pashtou en verklaart u dat u soennitisch moslim bent. Zo bent u gewoon om vijf keer per dag te bidden, zowel in Afghanistan als in België (CGVS p.11).

Daarom kan niet worden aangenomen dat u - na uw verblijf in België - totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Zo wonen er op dit moment nog steeds diverse familieleden in Afghanistan, zoals uw maternale oom, uw moeder, grootmoeder, broers en zussen in uw geboortedorp Barrho waarmee u tot op heden regelmatig in contact staat (CGVS p.13-14). Voorts woont ook uw vader op dit ogenblik in Afghanistan (CGVS p.13 en p.35).

Meer nog, wanneer u gevraagd werd naar uw redenen voor vervolging haalt u noch uw advocaat noch bij DVZ noch tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verwestering aan als persoonlijke vrees voor vervolging (CGVS p.25-26). Het valt op dat u enkel aan het einde van uw persoonlijk onderhoud, wanneer u gevraagd wordt of u nog opmerkingen heeft, u verklaart dat u na alle problemen die u in Afghanistan meemaakte het recht moet krijgen om in België te blijven (CGVS p.38).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, en u tijdens uw verblijf in België werkt in een bedrijf waar u banden en wielen vervangt (CGVS p.4) toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Hieruit blijkt dan ook dat dit element wel degelijk beoordeeld werden door verweerder en dit in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift vermeldt.

Het volgen van onderwijs in België, het werken in België en dergelijk is lovenswaardig, maar is niet van aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker vervolging dient te vrezen wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Voor wat de moraliteitswet betreft, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn redenering dat een dergelijke wet hem bloot zou stellen aan vervolging. Een door het tijdsverloop ontwikkelde levens-of kledingstijl is geen voldoende reden om als vluchteling erkend te worden. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat het aanpassen van zijn kledingstijl en/of uiterlijk een dermate schending zou uitmaken van een fundamenteel recht dat zulks zou neerkomen op vervolging waarbij verzoeker in gebreke blijft om dit te doen. Voor wat de contacten met meisjes en jongens en het gebruik van sociale media betreft, wijst de Raad op de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud waar hij aangeeft zich nog steeds nadrukkelijk als Pashtoun en soennitische Moslim te identificeren en daarboven op geen enkele wijze onomstotelijk bewijst dat de relaties met andere niet-geloofsgenoten of andere personen kortweg dermate intens zouden zijn dat deze intussen onlosmakelijk deel zouden uitmaken van de beleving van zijn persoonlijkheid. Deze elementen

wijzen dan ook niet op een dermate zogenaamde verwestering dat dit een schending van een fundamenteel recht zou betekenen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.7 De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.7.1 In het middel van zijn verzoekschrift houdt verzoeker eveneens voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend. Dit herhaalt verzoeker in zijn aanvullende nota's.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van geweld, van slechte leefomstandigheden en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigd hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Daarbij dient er ook opgemerkt te worden dat er intussen een EUAA COI verscheen met informatie die verzameld werd tot en met oktober 2024 en zelfs in beperkte mate tot 5 november 2024 om dit laatste rapport volledig af te werken.

Dit laatste rapport merkt op dat sinds de machtsovername door de Taliban van enkele jaren geleden de Sharia inderdaad geldt als wettelijk kader. Door de verschillende interpretaties ter plaatse en het gebrek aan een formeel juridisch kader is er eigenlijk slechts sprake van instructies die erg vaag geformuleerd worden en opnieuw voor interpretatie vatbaar zijn. Met name het onderscheid tussen de verschillende geslachten is een basisidee in deze instructies. In ieder geval is de handhaving van deze instructies niet overal gelijk en vaak niet eens uit te voeren. Hoe dan ook is de handhaving ervan minder streng dan tijdens het voorgaande bewind van de Taliban tussen 1996 en 2001. Voornamelijk voor vrouwen en meisjes is er sprake van aanzienlijke beperkingen. Verzoeker is echter een jonge man en toont niet aan dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door in zijn verzoekschrift of aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vrezan dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering. Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b)

van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de

verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke

regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afgaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghansen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghansen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij

worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke

spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie “Islamitische Staat in de provincie Khorasan” (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “poor guys” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidsstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

Verzoeker verwijst naar de omstandigheden voor vrouwen en meisjes in Afghanistan. Deze inderdaad weinig te benijden omstandigheden zijn echter niet op hem van toepassing vermits hij uiteraard een jonge man is en op geen enkele wijze aantoont dat hij door deze beperkingen getroffen zou worden.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7.2 De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.8 De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden

beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.9 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad tevens dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur en dan meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.10 Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad tevens dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de nodige voorzorg een onderzoek voerde. Een schending van dit beginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Verzoeker stelt verder in wezen dat verweerder niet op grond van een correcte feitenvinding of niet op redelijke wijze tot het besluit kwam dat hem geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

2.11 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.12 Waar verzoeker tevens nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE